

La nova era Rampaire

Avui es publica el tercer disc del músic ampostí

Rampaire | Arx

Alfred Porres és un músic d'Amposta que després d'una primera etapa al capdavant d'**Atzucac** i d'un llarguíssim silenci, ha tornat als escenaris amb un nou projecte, **Rampaire**. *Aigua del cel* (Microscopi, 2021) és el tercer disc d'aquesta nova etapa. Un disc que destaca per la força de les cançons i una veu molt clara a primer pla que permet assaborir les lletres.

Ens agradaria parlar de tres cançons. A Enderrock.cat hem estrenat "Ran de mar", una de les peces clau del disc.

"Ran de mar" és una cançó que estava escrivint quan va arribar la tempesta Glòria. era un cant d'amor a la bellesa del Delta. Sempre havia volgut explicar com canvia el paisatge al llarg de l'any: el cicle de l'arròs. Cada matí vaig a La Ràpita a treballar i hi ha un moment que amb el cotxe em quedo encarat a tot el Delta. Vaig voler fer una cançó sobre aquesta sensació. De cop, va arribar el Glòria i, a més de la barra del Trabucador, també se'n va endur el títol de la cançó, la tornada i tota la segona part.

Una altra d'impactant és "Ding-dong".

Ding-dong és la cançó més narrativa que tinc perquè conta una història. Hi ha dos plans. Una d'un personatge que parla en primera persona i una vetlla. Musicalment també hi ha un canvi. Truca la mort a la porta i no vaig contestar, però no se'n va anar. L'última estrofa és un equívoc perquè parla d'una vetlla i no queda clar de qui és. Jo considero que és la cançó més de les terres de l'Ebre sense ser res gaire característic sinó un ritual d'acompanyament de la mort, de com ho viuen

les famílies. En certa manera és un retrat en què tothom es pot veure identificat: la vetlla i els ritus que hi tenim associats, que de vegades són convencions, però que al mateix temps són molt de veritat i de molt de dolor. Té un punt de vincle amb experiències viscudes, però és un conte que les recull.

Rampaire Foto: Quim Giró

També crida l'atenció "Tres instants".

Tres instants que siguin molt breus, que durin un segon o encara menys, i que al mateix temps serveixin per explicar una vida si els entenem com una seqüència perquè també és possible que siguin tres seqüències simultànies de tres persones diferents. En tot cas, expliquen una vida. El primer moment és el del naixement, quan ets la persona més jove del planeta. Però dura molt poc. El segon és quan demanes un desig i per un minúscul moment, t'arribes a creure que es farà realitat. El tercer es produeix a la vellesa, quan una persona afectada de demència senil que rep la visita de la seva filla i, per un moment, li reconeix el somriure. Ni tan sols la reconeix a ella, sinó el somriure de la seva xiqueta.

A "Per si de cas lo món s'acaba" et reveles com una persona romàntica?

"El món s'acaba" i "Te'n vas" és una d'amor però no sé si és una cançó romàntica. Té a veure amb la cura que es té dels altres. Jo penso molt en els meus fills, per exemple. El més important és estimar i ser estimat. Les escenes de les estrofes no descriuen coses concretes sinó fets màgics, metàfores que diuen que faig l'impossible per estimar-te. És una cançó d'amor però no només a la parella, sinó als fills? a la vida.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=bZ0zTRTxkOg>

Parla'ns de com has fet el disc.

L'era de les revolucions va significar un canvi respecte a *Pedretes*. Vaig fer un salt a nivell de banda i de productor. El disc el va produir Edu González i ho vam gravar amb músics de

Sabadell. Aquell disc va ser de transició perquè els directes els vaig fer amb la banda que ja tenia d'abans. Ara he tornat a gravar a Sabadell i ara ells són la banda de **Rampaire**. Els músics de l'Ebre que tenia són també dels **Quicos** i tenen molta feina. Toquen molts projectes i són prioritaris. Ara vaig a assajar a Sabadell?

La portada de 'L'era de les revolucions' i la d'"Aiguia de cel' són la nit i el dia.

M'agrada jugar amb elements molt icònics i desplaçar-los, donar-los una càrrega diferent a la que porten. Al disc passat, la coberta recordava la cara del Che Guevara i ara jugo amb una estètica pop (perquè el disc és més pop) i un paraigües amb l'arc de Sant Martí.